

Călătorie în Sud
Identitate multiculturală

A fost odată în GĂUJANI

- POVEȘTI LOCALE -

OBICEIURI ȘI TRADIȚII DE IARNĂ

IROD-ISTORIE LOCALĂ

A fost odată, demult, demult, un sătuc ce nu era chiar uitat, ba dimpotrivă – era iubit și apreciat de oameni. Numele lui era Burnazu, iar de el s-a auzit până departe. Se zicea că aici iarba e mai dulce, apa mai lină, curgea mai suav și pe semne că așa era, pentru că oamenii veneau de departe, tocmai din Ardeal cu oile în transhumanță. Totul era un peisaj desprins din Rai, Dunărea veghea tăcută și admira parcă toată veselie din jurul ei.

Dar într-o bună zi s-a întâmplat ceva nemaipomenit, ceva ce avea să schimbe viața oamenilor. Se auzea prin împrejurimi că o boală grea și nemiloasă umbla prin acele ținuturi, dar toți alungau acest gând, vrând parcă să alunge și boala. Un lucru era clar: holera nu ierta nimic în cale! A ajuns și în satul în care până atunci domnea liniștea și voia bună. A nimicit tot în calea ei, în urmă a lăsat doar amar și lacrimi. Oamenii, odinioară veseli, acum își plâneau durerea și nu au mai avut încotro, au trebuit să ardă locul numit vatra satului. Era singura cale de a scăpa de toată boala atât de necruțătoare numită holeră. Și-au strâns ce mai rămăsese din toată agoniseala de o viață și s-au stabilit de-a lungul Dunării, la o distanță nu prea mare – să tot fi fost vreo 2 kilometri.

Au încercat săracii oameni să își recapete voia bună de odinioară, dar deloc nu le-a fost ușor. A trecut mult timp până să le revină zâmbetul pe față. Locul nou în care își găsiseră alinarea se pare ca i-a ajutat, era ca un cauș al unei palme ce vroia parcă să apere. Când lucrurile au început să revină la ceea ce fuseseră odată, oamenii veniți de departe au început să îi viziteze iar. Și tot cu oițele, veneau tocmai din Ardeal, în transhumanță. Se pare că locul nu și-a pierdut nici farmecul, dar nici dulceața, de era așa de căutat. Și pentru că locul semăna cu un cauș al unei palme ce dorea parcă să păstreze toate minunățiile în acele ținuturi, călătorii transilvăneni au căzut de acord să spună locului "Căușani". Pe semne că doreau tare mult să revină an de an, devreme ce au dorit să îi dea un nume, să nu se rătăcească.

Au adus cu ei tot ce le era mai drag: jocul și cântecul! Unele au rămas, altele le mai stie poate Dunărea și le mai cântă în serile de vară. Irodul însă a dăinuuit peste timp. Se întâmplă iarna, de Boboteză, dar nu oricum! Povestea aceea despre întâmplări sfinte ce s-au petrecut pe Pământ, este spusă în joc de 11 flăcăi ai satului. Toți poartă pelerine și coifuri aievea magilor ce au adus daruri micului Prunc sfânt și duceau cu ei vestea nașterii Domnului iarnă de iarnă, în băutura satului. Și iarnă de iarnă, oamenii se bucurau nespun să-l vadă și să-l audă, iar în semn de prețuire le dădeau cozonaci, poale-n brâu, covrigi, mere, nuci și uneori chiar și câte un bănuț.

Și așa locul minunat cu iarbă dulce și ape liniștite poartă acum numele de Găujani, un sat în caușul unei mâini ce se pare că de atunci îl apără de orice rău ar mai vrea să se abată asupra lui. Iar oamenii au trăit de atunci fericiți, acolo, lângă suava Dunăre.

ZIUA DE IGNAT

După o primavară înfloritoare, o vară toridă, plină de muncă, o toamnă bogată ce a adus mult belșug în case, iată că a venit și iarna cu ale sale obiceiuri. La ziua de ignat, în care se taie porci negri, îndoliați parcă, oamenii au prilejul să se bucure de munca lor de peste an.

Ziua de 20 decembrie este zi de mare forfotă în sat. Pe la vecini, pe la prieteni, hai să găsim oameni, că în zilele ce urmează, în toate gospodăriile vezi pocul pus pe jos acoperit cu paie. Copiii zburdă în jur, așteaptă șoriciul și codița, iar restul oamenilor bunătățile din...pomana porcului. Femeile nu stau o clipă, și nici nu e timp de stat: pregătesc toba, cârnații, jumările, șunca, iar bărbații au grijă de foc.

Iată vine ziua de 23 decembrie. Vai! Colăceii, cozonacii! Toate însă se pregătesc din timp de gospdine, azi, pentru masa îmbelșugată de Crăciun. Ce s-ar face însa ele, gospodinele, dacă la ușa lor nu ar veni copiii cu bobârnacii? Bătătura toată răsună de râsetele și cântecele copiilor ce umblă a colinda și drept răsplată primesc colăcei, nuci și mere de la fiecare gazdă.

Dar nu din totdeauna colindatul era un obicei doar al copiilor. Nu! Cândva demult, era un obicei tare frumos: *Colindatul cetelor*. Băieți ai satului, câte 3-4 se adunau și cântau din casă în casă, dar nu oricum, pentru fiecare gazdă un colind special: pentru fete, pentru baieti, tinerii căsătoriți, pentru preot, văduve, nași și pentru flăcăi. Dacă le mai țin bine socoteala, să tot fi fost vreo cincizeci si două, dar...azi sunt uitate.

Dar poate cine știe, într-o bună zi de iarnă, s-or mai auzi colindele acelea vechi, că tare s-ar mai bucura oamenii să le audă!

“La români sărbătorile de iarnă se desfășoară între 24 decembrie și 7 ianuarie și au ca punct central zilele Crăciunului, Anul Nou și Boboteaza. Caracteristica lor cea mai importantă fiind repertoriul neasemuit de bogat în datini și credințe, colinde, colinde de copii, urările de belsug și recoltă bogată cu Plugul, Plugușorul, Sorcova, Vasilica, Capra și Steaua, sunt doar câteva din manifestările folclorice care fac din sărbătorile de iarnă unele din cele mai spectaculoase manifestări spirituale ale poporului român.” (*Satul incotro?-Cornelia Enache*)

ÎL AȘTEPT PE MOȘ CRĂCIUN

Demult, pe când zăpada era mai albă și mai pufoasă, nămeții erau ca niște munți pitici, copiii s-au gândit să îl întâmpine pe Moș Crăciun cu cântece. Erau tare bucuroși că va veni, știau ei de la oamenii bătrâni, că moșul darnic vine în fiecare an încărcat cu daruri. Bucuria îi scotea din casă în fiecare Ajun, mergeau pe la fiecare om din sat să vesteasca minunea! Minunea că un Copil Sfânt s-a născut și cu această ocazie bătrânul Moș îi cadorește pe toți. Cântau de dimineța până seara. Acele cântece speciale se mai numesc și azi colinde și răsună cât e lumea de mare.

- E Ajunul! E Ajunul! Se mai aude și azi prin multe case. Să mergem cu bobârnacii! Și se pornesc cu toții, fără să le pese de frig și ger, pe la case să ducă bucuria tuturor. Oamenii îi întâmpină cu colaci, mere și nuci, azi cu un bănuț și o prăjitură bună, uneori câte un ceai cald. Se lasă seara peste sat, luminile se văd de la fiecare geam din care străbate parcă bucuria sfântă a așteptării.

- Să mergem să îl așteptăm pe Moșul! Își spun copiii ce parcă nu se mai lasă duși. Ajunși lângă bradul frumos împodobit, cu hăinuțe noi, cu obrazii roșii înca de ger, strâng cu poftă cănița de lapte cald. Îl asteaptă cumiți pe Moș Crăciun cu cadourile mult dorite, iar colindele lor încă mai răsună în tot satul.

TRADIȚII DE IARNĂ

Într-una din zilele cu mult soare, dar friguroasă, stăteam pe gânduri la tulpina unui prun. Deodată se aude un firisor de glas:

- Dă-te, te rog la o parte, te-ai așezat pe căciulița mea!

Mă uit în stânga, mă uit în dreapta...nimic. Se aude iar glasciorul, de data asta parcă mai insistent:

- Te roooog, te-ai așezat pe căciulița mea! Dă-mi-o te rog înapoi și îți voi spune ceva ce tu nu cred că știi!

Când mă uit mai atentă, undeva în iarba uscată era un pitic, ce-i drept cu căpușorul gol. Sar repede de teamă să nu-i fac vreun rău, iar el profită repede de ocazie și își pune pe cap scufia roșie. L-am luat în palmă:

- OOOf, of, of, tare m-ai speriat! Spuse piticul.

- Iartă-mă, nu am vrut, de fapt nici nu știu cine ești.

- Eu sunt Rădăcinel, am grijă de capacul acesta bătrân de când s-a născut, de când era doar un sâmbure. Și drept răsplată că ai fost atât de bună și mi-ai dat căciulița înapoi, pot să îți spun ceva ce ai vrea să afli.

Și așa Rădăcinel, martor la multe întâmplări, mi-a povestit ce face el iarna, când tot satul vuieste de glasul copiilor, mai ales de sărbători.

- Mai întâi se duc să colinde! Zise. E mare zarvă atunci! Toți râd, se bat cu zapadă, cântă cât îi țin plămâni: Vine Moș Crăciun! Este vremea colindelor, o data în an pe 23-24 decembrie, iar copiii, pe semne că nu mai au răbdare să tot aștepte și pleacă în sat să spună minunea fiecărui om. Liniștea nu durează, însă, foarte mult, să știi, draga mea! Două-trei zile e liniște în sat, dar dacă ascuți mai bine se aude:

“Steaua sus rasare

Ca o taină mare

Steaua luminează

Și adeverează

Steaua strălucește

Și lumii vestește’

Merg copiii cu Steaua, pentru că, cândva demult, mai bine de două mii de ani s-a născut Fiul lui Dumnezeu pe Pământ, iar ei se bucură în fiecare an de acest lucru!

Dar peste toate astea, vine Anul Nou cu bice, cu clopoței, cu Plugușorul copiilor, cu Plugul mare, urează tuturor un an bogat în recolte. Dar să știi, copilă dragă, se bucură și mici și mari. Plugul mare este o urare făcuta de oamenii mari. După Anul Nou se pornesc cam...8-9 bărbați: împodobesc 2 boi cu panglici colorate, iau un plug și pornesc să vorbească oamenilor din sat despre semănatul grâului, secerat și măcinat, despre morărița care. cică ar fi taaare frumoasă!

Asta să știi se repetă an de an în perioada aceea de iarnă, oamenii le spun datini. Tu știi?

Eram tare încantată de povestea lui Rădăcinel, dar a trebuit să plec. El a rămas însă acolo să aibă mai departe grijă de prunul său. Și pentru că mi-a plăcut așa mult povestea lui, acum o aștern pe hârtie să ajungă până departe, departe...

CLACĂ ÎN SERILE DE IARNĂ

Și în serile geroase de iarnă oamenii găseau prilej de bucurie, să se întâlnească unii cu alții. Farmecul serilor de vară, cu cântec și voie bună din bățatură, se muta iarna la gura sobei.

Este adevărat, poate că nu mai era timp de cusut sau de brodat, dar alte treburi își aveau acum rostul: scărmanatul lânii. Se adunau oamenii, mai mulți, la o gazdă primitoare, unde găseau și bucate alese, și lemnele pe foc, dar și treabă de făcut. Torceau lâna, o scărmanau, făceau fir, și auzeau multe povești din vremuri apuse, făceau velnițe, macate, hăinuțe călduroase, numai bune pentru zestrea unei fete de măritat.

Poveștile, cântecele și treaba mergeau parcă mai bine în mireasma de fum și lemn din sobă, de gutui coapte în jar, scovergi făcute de femeile bătrâne. Cântecul era parcă mai săltăreț, fremătat din gura unei femei ce toarce, povestea prindea mai multa viață când o povestea o bunică, devenită parcă bunica întregului sat, focul mai iute când o mână vânjoasă de flăcău îl încingea! Îți venea să salți de bucurie, să te prinzi în horă, iar asta se întâmpla de multe ori.

Și treceau serile, veneau altele, cu alte gazde ce își deschideau brațele și sufletul la poveștile ce aveau să vină cu gust de gutui coapte și scovergi frământate de mâini de bunicuțe.

OBICEIURI ȘI TRADIȚII DE PRIMĂVARĂ-VARĂ

POVESTEA BUNICULUI

- Bunicule, bunicule, tu ai fost mic?
- Dragul moșului, asta a fost demult! Își râse în barbă.
- Și tot așa jucării frumoase aveai?
- Oooo, pe vremea aceia nu existau jucării, dar erau multe jocuri.
- Și care îți plăcea ție cel mai mult?

L-a luat pe nepoțel pe genunchi și în ochi avea o lumină stranie, își amintea de tinerețe, de când era tânăr flăcău. Tare ar fi vrut să mai învie puțin vremurile acelea, măcar pentru o oră! Să spună, să nu spună...

- Jocul care plăcea cel mai mult băieților, era unul care se juca o dată-n an, la început de vară, de Rusalii. Se numea Calușul. S-ar mai numi și azi dacă ar mai vrea tinerii să-l învețe. Erau niste legi tare aspre și drepte în calușie, dar nu era greu să le duci la îndeplinire. Se aduna o ceată mare de flăcăi, cincisprezece mai exact, cam...cu două - trei săptămâni înainte ne adunam cu toții la ăl mai înțelept dintre noi, la vătaf. Așa îi ziceam noi, vătaf, că el ne aduna și ne învăța cum să jucam calușul și tot el tocmea lăutarii. Ramâneam la el până învățam bine și regulile și jocul, ne făceam costumele care erau tare frumoase. Purtam pălării negre cu panglici legate, cămașă albă cu trandafiri

cusuți, brâu țesut și cusut, pantaloni albi iar la picioare aveam legați clopoței. Doar unul dintre noi era mai fistichiu – mutul- el avea costum peticit de ne făcea pe toți să râdem cu masca ce trebuia sa o poarte. În sâmbata de după înălțare, pe înserat, toți cei din ceata care învățasem bine dansul, mergeam la râu și făceam jurământ : “Nu voi părăsi niciodată ceata!” strigam toți și în mână țineam steagul. Nu era un steag așa cum îl știi tu, era unul făcut de noi. Era maaaare, sa fi avut vreo 3 metri, iar în vârf îi legam fire de usturoi și de ceapă, spice de grâu, frunze de pelin, un trandafir și pe toate le înnodam cu o bucata alb de pânză.

În duminica Rusaliilor se încincea jocul în tot satul, mergeam așa cu ceata de calușari și cine ne deschidea poarta avea parte de un spectacol în toată regula, cu cântec și joc! Noi mergeam pe la toți, vezi bine și fiecare ne cinstea cum știa mai bine.

- Da` bunicule, ai fost și tu calușar, nu-i așa?

- Am fost, cum să nu! Am fost și vătaf după ce n-am mai fost flăcău și m-am adunat la casa mea. Cam astea erau jocurile din tinerețea mea.

- Și nu mă înveți și pe mine? Uite, adunăm o ceată maree cu toți flăcăii de la grădiniță! Și tot tu. bunicule să fii vătaf, ee?

Râse cu poftă bunicul la auzul aceluia plan migălos, pus la cale de puștiul care nu se mai dădea dus de pe genunchi.

- Când ai sa fii mai mare, îți arată bunicul!

Dar ochii își pierduseră lumina și privea lung spre nicăieri, cine știe ce-o mai fi...

BÂLCIUL

Se spune că, pe la Sfânta Maria, de Adormirea Maicii Domnului, tot satul se pregătea cu mancare, cu dulciuri și băuturi pentru a-i serba pe cei cu numele de Maria sau Marin.

Înca de dimineată se pregateau cu toții să plece la marele eveniment ce avea să se intample: bâlciul. Era ce-i drept, destul de departe, la Giurgiu, dar merita și așteptarea și drumul! Venea aici lume din tot județul, oameni încărcăți să vândă, alții doritori să cumpere. Era un mare prilej de bucurie, erau acolo negustori adunați din multe părți, ce aduceau marfă de tot felul, jocuri și învărtitori pentru copii, circ pentru mari și mici!

Dulciurile nu lipseau nici ele: halviță, vată de zahăr, ciubuc de toate culorile, jucării care mai de care! Uneori copiii primeau și hăinuțe noi, cu care aveau să se mândrească multă vreme de acum înainte.

Zilele de bâlci învăluiau satul în bucurie, belșug pentru cei mari, în magie și jocuri pe copii! Când se lăsă liniștea în serile de vară de la Sfânta Maria, se mai aud și azi chiotele de bucurie și râsetele copiilor de atunci!

ALTE OBICEIURI ȘI TRADIȚII DIN VLAȘCA

CUM SE PREGĂTEAU OAMENII ÎNAINTE DE NUNTĂ

Cu ani în urmă, bunicii noștri respectau tradițiile nunții. Cu o săptămână înainte, un membru al familiei sau un vecin mai apropiat mergea în sat și împărțea invitațiile fiecărui membru al comunității, iar domnișoara de onoare și fratele de mână, mergeau în sat cu plosca de vin și invitau la nuntă tot tineretul. Fratele de mână era cel care urma să țină lumânările în timpul cununiei religioase.

În joia nunții, bărbații se ocupau de montarea cortului, în timp ce femeile tăiau păsările pentru a pregăti ospățul. În ziua următoare, vineri, femeile pregăteau bucatele pentru nuntă, iar tineretul apropiat nuntașilor se ocupa de împodobirea cortului.

În ziua nunții, sâmbăta, ginerele împreună cu tinerii mergeau să îl ia pe fratele de mână cu lăutari și se întorceau acasă la ginere. Odată formată ceata, se îndrepta spre nași, apoi mergeau la mireasă acasă. După acest moment mult așteptat, nașa gătea mireasa, să fie cea mai frumoasă în ziua nunții ei. După ce era gata, mireasa împreună cu domnișoara de onoare, fratele de mână și tineretul invitat la nuntă, împodobeau brazii mirilor. Când totul era gata, doi flăcăi luau brazii pentru a merge la cununie, iar fratele de mână și domnișoara de onoare duceau lumânările. În drum spre Biserică, nuntașii mergeau cu alai, cu joc și voie bună.

Întorcându-se de la Biserică, tot cântând și dansând, ajung la casa mirelui, unde se urma un alt obicei: mireasa turna apă nașului să se spele pe mâini. Unii nuntași însă, ținându-se de șotii, în loc de săpun, îi intindeau o cărămidă, prilej de mare amuzament. După acest episod, mireasa dă nașilor darul cuvenit, cheamă fratele de mână și îi cere să danseze lumânările. După încheierea acestui ritual, se scoate mireasa în horă, hora în care se prind și nașii și mirii –“nuneasca” - moment în care soacra mică și soacra mare împart daruri invitaților.

Este abia începutul petrecerii de nuntă, iar la miezul nopții, se fură mireasa. Tinerii o iau și o duc într-un loc stabilit de ei și după ce sunt anunțați nuntașii prin intermediul lăutarilor, mirele pornește în căutarea lor.

Și dacă toate poveștile spun că după o nuntă ca-n povești, mirii au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, spunem și noi la fel!

POVESTEA PÂINII

Gerul se auzea cum vuieșite prin tot satul, voia parcă să se răzbune că nimeni nu îl întâmpină și pe el așa cum este întâmpinată toamna, primăvara sau...prima ninsoare. În casă era cald, lemnele trosneau în foc, totul îndemna parcă la o poveste. Mirosul de pâine rumenită și plăcinte calde domnea în toată casa.

A scos bunica pâinea și a pus-o iute pe masă, era muuult mai mare ca de obicei.

- De ce ai facut atâta paine? Nu e cam multă? Intreb.
- Ehe, nu e deloc multă, este cât trebuie. A râs, dar nu am înăeles de ce.
- E mai mare, mult mai mare decât o faci de obicei.
- Pai da, asta este una specială, ne vin musafiri azi.

Precum ziua din iarna aceea a fost una specială, așa trebuiau să fie și bucatele de pe masă, dar mai ales pâinea. Mare, rumenă, rotundă, era parcă pictată, nu făcută.

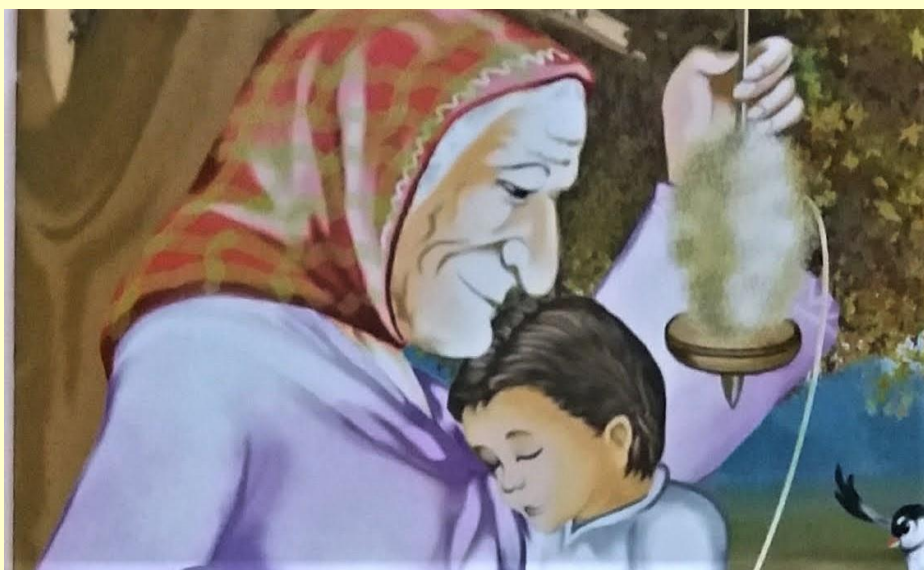
- În zilele speciale, când masa gazdei trebuie să primească oamenii veniți de departe și pâinea trebuie să fie pe măsura! Nu mereu se face așa, doar la ocazii speciale, draga mea! A, și se mai face totuși cu o ocazie.

- Care? M-am grăbit să întreb.
- Când se zidește o casă nouă. Când se tremină de pus stâlpii casei, deasupra se pune un steag – un ștergar, să se știe de departe că acolo se naște o gospodărie. Oamenii care au ridicat-o, împart pâinea asta specială între ei, în semn de belșug. Dar asta...a fost, ce-i drept, cândva, demult. Azi, s-a cam uitat. Pâinea aceea era parcă mai dulce, din grâul semănat și secerat de noi și măcinat la moara din sat.

Mai dulce, la moara din sat... Dar pentru moară, când au ridicat-o atunci...de mult, din ce faină or fi făcut pâinea? Să fi fost oare o pâine mai frumoasă ca a bunicii? Aaa nu! Asta nu se poate!

Visele mă furaseră, erau vise cu miresme de plăcinte calde, pâine coapta și miros de ger.

POVESTEA BUNICII

Se spune că, în vremuri trecute, când nu existau telefoane și televizoare, oamenii erau buni, veseli și cântau parcă mai mult! Mă veți întreba de unde am aflat. Ei bine, nu e un secret, mi-a spus bunica.

- Bunico, tu ai fost mică? am întrebat-o într-o zi.

- Da, draga mea, dar asta a fost demult și lumea arata parcă altfel.

- Bunico, ce-ți plăcea să faci când erai așa, ca mine?

Iar ea începuse să povestească:

- Munca la câmp lua mult timp, draga mea! Dar era tare frumos, greu, dar frumos. Când aveam timp, la sărbători ieșeam cu toții afară să ne bucuram de soare și de oameni. Mama mea cu vecinele coseau, țeseau, iar noi ne hârjoneam și făceam tare mare gălăgie, pe semne că, mai mereu erau ai` bătrâni cu gura pe noi! și râse bunica, aducându-și aminte. Flăcăii cântau, vorbeau, mai mereu aduceau câte ceva de mâncat și de băut, uneori începeau să joace, iar nouă tare ne mai plăcea să ne uităm. Eu, pentru că eram mică pe vremea aceea, nu știam că toate au un nume, dar mai târziu am aflat. Am aflat, draga bunicii, când mi-a venit rândul și mie să stau în rând cu femeile, să țes, să cos, să împletesc și să mă uit cum zbudră copiii în jurul nostru, se numește CLACĂ.

- Dar bunico, iarna nu vă era frig? Cum ieșeați fără să cântați și să vă bucurați?

A început să râdă cu poftă:

- Vezi tu, iarna ne adunam cu toții prin case, tot cu bunătăți strânse peste vară. Doar că acum treburile erau altele: scărmanatul lânii! Și din lână aia făceam noi plăpumi pufoase și calduroase. Tu draga mea, să ții minte și să spui și tu nepoților tăi despre lumea de demult!

Tinerii care au cules povești:

1. Enache Alexandra - 12 ani
2. Mustață Daniela - 13 ani
3. Mangeac Mihaela - 16 ani
4. Popa Sorina - 13 ani
5. Voiculescu Bianca - 12 ani
6. Dragomir Alexandra - 12 ani
7. Dragomir Ana Maria - 12 ani
8. Tudor Georgiana - 14 ani

Persoane care au povestit tinerilor despre obiceiuri și tradiții:

1. Barascu Tuta 61 ani
2. Dragomir Petronela 53 ani
3. Enache Nicoleta 46 ani
4. Urucu Sita 66 ani

Acest material a fost realizat de către Bianca Hotea, formator în cadrul atelierelor de povești și istorie locală, pe baza poveștilor culese și scrise de copiii participanți la activități.

Poveștile au la bază obiceiuri și tradiții din zona Vlașca, legate de anotimpuri și sărbătorile religioase și au încercat să surprindă o parte a patrimoniului imaterial local. Unele dintre aceste obiceiuri și tradiții se păstrează și azi, dar unele au rămas doar în mintea și sufletul celor care le-au trait cândva.

Ne-am dorit ca tinerii cu care am lucrat să afle despre ele și să dăm mai departe, de fapt să redăm comunității în primul rând, aceste tradiții populare. Bineînțeles, ne propunem ca vechile și actualele obiceiuri să ajungă la cât mai mulți oameni din țara noastră, pentru a le cunoaște și a se reconecta la spiritul popular românesc. Ne dorim ca tinerii să își cunoască rădăcinile și să ducă mai departe tradițiile.

Proiectul ”Călătorie în sud- identitate multiculturală” este implementat de către Asociația AVATAR, în parteneriat cu Asociația Datini Educație Cultură Găujani și co-finanțat de Administrația Fondului Național Cultural – AFCN.

Proiectul s-a derulat în perioada februarie – noiembrie 2020 în comuna Găujani, județul Giurgiu.

”Proiectul nu reprezintă în mod necesar poziția Administrației Fondului Cultural Național. AFCN nu este responsabilă de conținutul proiectului sau de modul în care rezultatele proiectului pot fi folosite. Acestea sunt în întregime responsabilitatea beneficiarului finanțării.”

UN PROIECT:

PARTENER:

CO-FINANȚAT DE:

